

บทที่ 696 กลับคืนสู่ส่นามรบ 1

เซียวชวีเกาศีรษะ เผยรอยยิ้มซื้อบื้ออย่างหาได้ยาก “เมื่อครู่ตอนเจ้าคลอด ข้าพบว่าดวงตะวันลอยสูงมากแล้ว”

“ ‘ดุจจันทร์ยืดยาง ดุจตะวันลอยสูง ดุจอายุขัยแห่งเขาไท่ซาน ไม่เสื่อมถอย ไม่พังทลาย’ นี่คือนิยามของท่านในฐานะบิดา”

ฉูจวินหลันรู้สึกว่แปลกตาค่อยๆ หนักอึ้ง จึงยิ้มให้เซียวชวีแล้วเอ่ยเสียงเบา “ข้าเหนื่อยแล้ว อยากนอนสักพักนอนพอแล้วก็จะตื่นเอง ท่านไม่ต้องกังวล”

สิ้นเสียง นางจมสู่ห้วงนิทราทันที

เซียวชวีนั่งยองอยู่หน้าเตียงเช่นนั้น มองไปหน้าอ่อนล้า ยามหลับไหลของนางแล้วจึงเพิ่งได้สติ

นางเพิ่งคลอดบุตร ย่อมเหนื่อยล้าถึงที่สุดแล้ว แต่ยังไม่ลืมฝันประคองสติเพื่อปลอบเขา นางเป็นเพียงสตรีนางหนึ่งแท้ๆ แต่บางครั้งกลับเข้มแข็งกว่าบุรุษอย่างเขาเสียอีก

เชียวซวีไม่อยากจากไปจึงนั่งลงกับพื้น เฝ้าอยู่ข้างกาย
ณัฐจินหลันเช่นนั้นโดยไม่ใส่ใจกลิ่นคาวเลือดที่ยังตกค้างอยู่ใน
ห้อง

หญิงรับใช้เดินเข้าออกตลอด ครั้นเห็นเชียวซวีมีท่าทาง
เช่นนี้ ต่างอดยกมือปิดปากหัวเราะไม่ได้

ตกเย็น เชียเจินเหียนมาหาเช่นเคย กลับไม่คิดว่า
ณัฐจินหลันจะคลอดหูเชิงน้อยแล้ว

“ซือจื่อเจ้าเล่า”

“เรียนคุณชายเชียว ซือจื่อยังอยู่ในห้องเป็นเพื่อนชายา
ซือจื่อขอรับ” จึงอ้อดหัวเราะไม่ได้ “ท่านมาพอดีเลย วันนี้ซือจื่อ
ยังไม่ได้กินอะไรทั้งวัน บุตรชายก็ไม่ยอมไปดู เอาแต่นั่งนิ่งอยู่
ข้างเตียงในห้อง เกรงว่าคงเต็มใจจะกลายเป็นรูปสลักหินแล้ว
ขอรับ”

เชียเจินเหียนจู้ปากอย่างประหลาดใจ “มีพ่อที่ไหน
ไม่รีบไปดูลูกด้วยหรือ”

จึงอวยยืนอยู่หน้าประตูห้องคลอดแล้วส่งเสียงกล่าวกับคน
ด้านใน “ชื่อจื่อ คุณชายเซียมาขอรับ”

รออยู่นาน ในห้องจึงค่อยมีความเคลื่อนไหว เซียวชวี
เปิดประตูออกมาแล้วประสานมือยืมให้เซี่ยเจินเหยียน “คุณชาย
เซีย”

เซี่ยเจินเหยียนกล่าวด้วยความยินดี “ยินดีด้วยๆ เรื่อง
มงคลใหญ่ถึงเพียงนี้ เหตุใดไม่รีบให้คนขึ้นเขาไปส่งข่าวแก่ข้า
เล่า อาจารย์กับอาจารย์ลุงของข้ายังไม่รู้เรื่อง ประเดี๋ยวข้าต้อง
รีบกลับไปบอกพวกท่านเสียแล้ว”

เซียวชวีคล้ายเพิ่งได้สติกลับมา จึงกล่าวอย่าง
กระตือรือร้น “เป็นความผิดของข้าเอง ข้าดีใจเกินไปจนลืม
เรื่องนี้ไปเสียสนิท”

จึงอวยก้าวออกมาได้จังหวะพอดี “ชื่อจื่อ ท่านยังไม่ได้กิน
อะไรทั้งวัน ไหนๆ คุณชายเซียก็มาแล้ว มีสุภาพท่านกินข้าว
ด้วยกันก่อน แล้วค่อยหาเรื่องอื่นดีหรือไม่ขอรับ”

ที่จริงเชียวซวีคิดถึงฉู่จวินหลันที่ไม่ได้กินอะไรทั้งวัน เช่นกัน แต่ในเมื่อมีแขก เขาก็มีอาจเสียมารยาทได้ มิฉะนั้น จะดูราวกับไล่แขก จึงยิ้มพรางพยับหน้า “ก็ดี”

จึงอวีรีบสั่งคนให้เตรียมอาหาร

เชียวซวีกับเชียวจินเหยียนจึงไปดูหรรษน้อยที่เพิ่งเกิดไม่ถึงหนึ่งวันด้วยกัน

เมื่อมองเด็กที่กำลังหลับสนิทในอ้อมกอดแม่นม ไม่ว่า จะมองอย่างไรก็น่าเกลียดน่าชัง เชียวซวีรู้สึกแปลกประหลาด ทั้งยังมีความซาบซึ่งบางอย่างที่ยากจะอธิบายผุดขึ้นในใจ

นี่คือบุตรชายของเขากับฉู่จวินหลัน ในร่างเล็ก ๆ นี้มี สายเลือดของพวกเขาไหลเวียนอยู่ เป็นลูกที่ฉู่จวินหลันต้อง เสียสละมากมาย อดทนต่อความทุกข์ทรมานถึงเพียงนั้น จึงจะคลอดออกมาได้

เชียวซวีใช้นิ้วชี้แตะแก้มเด็กเบา ๆ อย่างอดไม่ได้ สัมผัส อ่อนนุ่มนั้นไม่คุ้นเคย ราวกับเพียงออกแรงมากขึ้นอีกนิด ผิวของทารกน้อยจะช้ำ ทำเอาเชียวซวีตกใจ รีบชักมือกลับทันที

แม่ผมเป็นสตรีอายุสามสิบกว่า เมื่อเห็นเชียวชวีเป็น
เช่นนี้ก็อดหัวเราะไม่ได้

เชียวชวีเก้อเขิน กระแอมกระไอเสียงหนึ่งแล้วจึงไปกิน
ข้าวพร้อมเชยเงินเหียน

ฉู่จวินหันหลังบียวจนถึงรุ่งเช้าวันถัดมา พอลืมตา
ก็พบว่าเชียวชวียังคงเฝ้าอยู่ข้างๆ สองมือเกาะขอบเตียง
ท่าทางราวกับเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ

“เหตุใดยังนั่งอยู่ตรงนี้อีก ท่านไม่ไปพักผ่อนหรือ”

“ข้าพักแล้ว กินข้าวแล้วด้วย เพียงเห็นเจ้ายังหลับไม่ตื่น
เสียที ข้าจึงวางใจไม่ลง” เชียวชวียิ้มกล่าวต่อ “เจ้าอยากได้อะไร
หรือไม่ ข้าจะเรียกพวกนางเข้ามาปรนนิบัติเจ้า”

ฉู่จวินหันยิ้มพลาทงพยักหน้า ก่อนกล่าวว่า “ท่านให้
แม่ผมอุ้มเชิงเออร์มาเถิด ให้เด็กอยู่ข้างกายข้า ก่อนหน้านี้
มิใช่เตรียมเตียงไกวถักหวายเล็กๆ ไว้ตัวหนึ่งหรือ วางไว้ตรงนี้
แล้วกัน” นางกล่าวพลาทงขึ้นไปยังตำแหน่งที่เชียวชวีนั่งยองอยู่

เชียวชวีน้อยใจอย่างยิ่ง “แล้วเจ้าจะให้ข้าไปอยู่ที่ใด”

ณัฐจินหลันถลึงตาใส่เขาอย่างทั้งฉุนทั้งขบขัน “ท่านอายุเท่าไหนแล้ว ยังจะมาแย่งที่กับเซ็งเอ๋อร์อีกหรือ”

เห็นเซียวชวียังคงทำหน้าน้อยใจ ณัฐจินหลันก็อดหัวเราะพริตไม่ได้ “ข้าหิวแล้ว”

“อ้อ ใช่ เจ้ารอเดี๋ยว ข้าจะไปสั่งเดี๋ยวนี้”

เซียวชวีรีบก้าวออกจากห้อง ไม่นานในลานเรือนก็มีเสียงพูดคุยกดงุ่นวาย รีบร้อนจนแทบกลายเป็นภาพโกลาหลเหมือนเมื่อวานอีกครั้ง

ด้วยณัฐจินหลันจัดเทียบยาบำรุงร่างกายให้ตนเองแล้ว อีกทั้งยังมีชิงเจี้ยนจินเหรินกับสฺยชินจินเหรินมาดูอาการร่างกายของนางจึงฟื้นตัวเร็วมาก ครั้นถึงวันอาบน้ำครบสามวันของเซียวหฺรูเซ็ง ที่จริงนางสามารถลงจากเตียงได้แล้ว เพียงแต่แม่หมอผู้เฒ่ามีประสบการณ์ไม่ยอมให้นางทำตามใจเช่นนั้น

แม้ในเรือนจะมีแม่หมออยู่สองคน แต่ณัฐจินหลันก็ยืนกรานจะเลี้ยงลูกเอง กระทั่งกลางดึกก็ไม่ยอมส่งเด็กให้แม่หมอดูแล เซียวชวีมองแล้วรู้สึกคล้ายว่าบุตรชายแย่งความสนใจทั้งหมดของนางไปเสียแล้ว

“ตั้งแต่มีเซิงเออร์ เจ้าก็สนใจแต่เขา ไม่สนใจข้าแล้ว”

ฉู่จวินหลันที่กำลังอุ้มบุตรชายมองเขาแวบหนึ่ง “เป็นพ่อคนแล้วแท้ๆ ยังจะมาแย่งความรักกับลูกอีก ไม่อายหรือ”

เซียวชวีขมวดคิ้วแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่จึงหันออกมาประโยคหนึ่ง “เช่นนั้นพวกเราไม่ต้องมีลูกแล้ว”

ฉู่จวินหลันชะงักก่อนก้มลงจูบแก้มเล็กๆ ของบุตรชายที่กำลังหลับสนิท แล้วค่อยเงยหน้ามองเซียวชวี “เหตุใดถึงพูดเช่นนี้”

เซียวชวียิ้มโมโหเข้าไปใหญ่ “คนเดียวข้ายังแย่งเจ้ามาไม่สำเร็จ หากมีมากกว่านี้ ข้าจะถูกจัดไปอยู่ลำดับไหนกัน”

ฉู่จวินหลันนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะออกมา แต่กลัวว่าจะทำให้บุตรชายตื่น จึงทำได้เพียงกลั้นหัวเราะ

เซียวชวีเห็นนางระมัดระวังถึงเพียงนั้นก็ยิ่งอึดอัดใจ เมื่อมองใบหน้าเล็กๆ ของบุตรชายที่นับวันยิ่งขาวสะอาด น่าเอ็นดู ก็อยากหยิกสักทีจริงๆ แต่พอนึกว่าฉู่จวินหลันจะกล่อมให้หลับได้ไม่ย่ายนัก จึงได้แต่แคะเสียงแล้วรวบทั้งแม่

และลูกเข้ามาไว้ในอ้อมแขน บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเป็นสุข
อย่างยิ่ง

วันที่หกเดือนสิบ อากาศบนเขาชิงเจี้ยนเริ่มเย็นลงเล็กน้อย
ชิงเจี้ยนจินเหริน สุยชินจินเหริน และเซี่ยจินเหยียนลงจากเขา
เพื่อมาร่วมงานเลี้ยงครบเดือนของเซียวหฺวูเซิงตั้งแต่เช้าตรู่

แม้จะเรียกว่างานเลี้ยง แต่แท้จริงก็เพียงคนกันเองมา
รวมตัวกินข้าวด้วยกันมือหนึ่งเท่านั้น

เด็กน้อยสวมเสื้อบนวมสีแดงตัวเล็ก ศีรษะสวมหมวก
ลายหัวเสือ หนวดสามเส้นบนหมวกยังประดับไข่มุกเม็ดเล็ก
งดงามเอาไว้

ผ่านไปหนึ่งเดือน เด็กน้อยก็ขาวผ่องน่ารักราวกับหิมะ
รูปลักษณะล้วนรวมข้อดีของเซียวฮวี่กับฉู่จวินหลันไว้ โดยเฉพาะ
ดวงตาคู่โตที่ได้รูปทรงของฉู่จวินหลันมาอย่างสมบูรณ์ ไม่ร้องไห้
ไม่อแง อีกทั้งพอเห็นคนก็ยิ้มให้ที่น่าเอ็นดู

ซึ่งเจี้ยนเงินเหรินมองเด็กน้อยที่ยืนมือเล็ก ๆ มาหา ก็แทบรักษาใบหน้าที่เย็นชาดูจุน้ำแข็งมาตลอดปีไว้ไม่อยู่

“ดูสิ ๆ เจ้าตัวน้อยนี้รู้เสียด้วยว่าใครเป็นคนช่วยชีวิตเขาไว้!” สุยชินเงินเหรินมองจนใจอ่อนยวบ “เจ้าตัวน้อยนี้น่ารักกว่าตอนเหยียนเอ๋อร์เด็ก ๆ มากนัก”

เซี่ยเงินเหยียนที่อยู่ด้านข้างพยักหน้าคล้อยตาม “ท่านพูดถูก แม้อาจารย์ลุงจะไม่เคยเห็นข้าตอนตัวเท่านี้จริง ๆ แต่ข้ายอมไม่น่ารักเท่าเซิงเอ๋อร์น้อยแน่ ๆ”

ฉูจวินหลันกับเซียวชวีสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนจะส่งบุตรชายให้แม่นมที่อยู่ด้านข้าง จากนั้นทั้งสองก็คุกเข่าคำนับ เต็มพิธีต่อซึ่งเจี้ยนเงินเหริน สุยชินเงินเหริน และเซี่ยเงินเหยียน พร้อมกัน

“เอ๊ะ! ทำอะไรกัน รีบลุกขึ้น ๆ” สุยชินเงินเหรินรีบเข้าไปประคอง

ทว่าฉูจวินหลันกลับโขกศีรษะสามครั้งอย่างจริงจัง “หากไม่มีท่านเงินเหรินทั้งสองกับคุณชายเซี่ยช่วยเหลือ เกรงว่า

ข้ากับเซ็งเออร์คงกลายเป็นกระดูกขาวไปนานแล้ว บุญคุณ
ช่วยชีวิตครั้งนี้ ข้าจะจดจำมิรู้ลืม”

เซียวชวี่ก็กล่าวอย่างจริงจัง “ขอบคุณท่านเงินเหริน
ทั้งสอง ขอขอบคุณคุณชายเซียว”

บทที่ 697 กลับคืนสู่สนามรบ 2

หลังประคองฉู่จวินหลันกับเซียวชวีให้ลุกขึ้นแล้ว เซียเจินเหียนก็กล่าวอย่างตรงไปตรงมา “ล้วนเป็นคนกันเอง ทั้งนั้น เหตุใดต้องเกรงใจกันถึงเพียงนี้ อีกร่างฉู่จวินหลัน ยังสอนวิชาเข็มวิหคบรรเลงให้พวกเราด้วย หากจะขอบคุณ มิใช่ว่าข้าก็ต้องขอบคุณเช่นกันหรือ”

เซียเจินเหียนพูดจาตรงไปตรงมาเช่นนี้เสมอ

ฉู่จวินหลันยิ้มกล่าว “พอแล้ว ไม่ต้องขอบคุณกันไปมา แล้ว เก็บความซาบซึ่งไว้ในใจก็พอ ท่านเงินเหรินทั้งสอง คุณชายเซีย เชิญนั่งเถิด”

หลายคนล้อมโต๊ะแปดเหลี่ยมที่ปูผ้าสีแดงสดแล้วนั่งลง ฉู่จวินหลันอุ้มบุตรชายไว้ในอ้อมแขน บางครั้งก็ลูกขึ้นรินสุรา สลับคิบอาหารให้แขก บนโต๊ะอบอวลไปด้วยความสุข เสียงหัวเราะและบทสนทนาครื้นเครงดังไม่ขาดสาย

ขณะที่ภายในห้องเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะนั่นเอง
จู่ๆ นอกจานเรือนก็มีเสียงฝีเท้ารุนวายนปนเปกกับเสียงก๊อบเท้าม้า
ดังโกล้เข้ามา

เสียงหัวเราะพลันหยุดชะงัก ชู่จวินหลันกอดเชิงเออร์
น้อยแน่นขึ้นเล็กน้อย

“ข้าจะออกไปดูให้” เชี่ยวจินเหยียนเอ่ยแล้วรีบก้าว
ออกไป โดยมีจิ้งอวี้กับฮั่วเยซิงตามออกไปด้วย

ชู่จวินหลันมีลางสังหรณ์บางอย่าง นางหันไปมอง
เชียวชวี เมื่อทั้งสองสบตากัน แววดตาของเชียวชวีก็เต็มไปด้วย
ความกระจ่างชัดเช่นเดียวกัน

ผ่านไปเพียงครู่เดียว จิ้งอวี้ก็พาคนผู้หนึ่งกลับเข้ามาด้วย
สีหน้าเคร่งขรึม

ทันทีที่คนผู้นั้นก้าวเข้ามา ชู่จวินหลันก็หรีดตาลงเล็กน้อย

เชียวชวีมีมือไพล่หลังก้าวขึ้นหน้า บังชู่จวินหลันกับ
เชียวหฺรูเซิงไว้ข้างหลัง “ผู้บัญชาการจ้าว ไม่พบกันเสียนาน”

จ้าวเจียนเห็นเซียวชวี่ก็คุกเข่าลงกับพื้นหนึ่งข้าง
ประสานมือคารวะ “ผู้น้อยจ้าวเจียนคารวะองค์ชายใหญ่ขอรับ”

เมื่อคำนี้หลุดออกมา ทั้งห้องพลันเงียบงัน

เซี่ยเจินเหยียนตกตะลึง กำลังจะเอ่ยปาก แต่ก็ถูก
สยชินเงินเหรินยกมือปิดปากไว้ทันที

จ้าวเจียนกล่าวต่อ “องค์รัชเสื่อแพรได้รับข่าวของ
องค์ชายใหญ่ก็รีบส่งสารถึงฝ่าบาททันที ฝ่าบาททรงดีพระทัย
ยิ่งนัก จึงมีรับสั่งให้ผู้น้อยมารับองค์ชายใหญ่ พระชายา และ
พระราชนัดดาบ่อยกลับเมืองหลวงด้วยตนเองพะย่ะค่ะ”

เซียวชวี่พยักหน้า สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

ทว่าเซียวหฺรู่เซิงในอ้อมแขนฉู่จวินหลันคล้ายรับรู้ได้ว่า
บรรยากาศในห้องไม่ปกติ จู่ๆ ก็เบะปากร้องไห้โฮ ฉู่จวินหลันรีบ
ตบกล่อมเบาๆ ภายในห้องอันเงียบสงัดจึงมีเพียงเสียงร้องไห้
ของเด็กน้อย

อารมณ์ของฉู่จวินหลันพลันหนักอึ้งขึ้นมาเช่นกัน

วันเวลาอิสระสบายใจสิ้นสุดลงแล้ว

นางควรต้องขอบพระทัยฮ่องเต้หรือไม่ ที่ยังทรงรอจน
เชียวหรูเชิงครบเดือนแล้วจึงค่อยส่งคนมารับ

จ้าวเจียนพาเหล่าองครักษ์เสื้อแพรมาเฝ้าจับตาดู
ลานเรือนไว้แน่นหนา ราวกับกลัวว่าเชียวชวีจะหนีไป

บรรดาบ่าวรับใช้ที่คอยปรนนิบัติฉู่จวินหลันกับเชียวชวี
อยู่ที่นี้มาระยะหนึ่ง คิดอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าผู้ที่ตนปรนนิบัติจะ
ไม่ใช่ชื่อจื่อ แต่กลับเป็นองค์ชายพระองค์หนึ่ง

จึงอวีเรียกทุกคนมารวมตัวกัน หลังแจกเงินให้คนละ
สิบตำลึงก็กำชับไม่ให้พูดเรื่องนี้ แล้วจึงส่งทุกคนออกไป

สฺยชินเงินเหรินถอนหายใจ “ดูท่าพวกเจ้าคงมีชะตาต้อง
กลับไปพานพบคลื่นลมในราชสำนักอีกครั้ง พวกเราจะไม่ถาม
มากแล้วกัน”

ชิงเจียนเงินเหรินมองห่อผ้าสีแดงสดในอ้อมแขน
ฉู่จวินหลัน ก่อนเอ่ยปากอย่างหาได้ยาก “หากมีเรื่อง ก็กลับมา
ได้”

เขาใช้คำว่า ‘กลับมา’ เท่ากับนับครอบครัวผู้จิวินหลัน
เป็นคนสนิทแล้ว

ผู้จิวินหลันกล่าวขอบคุณด้วยความซาบซึ้ง แล้วยื่นสมุด
เล่มบางเล่มหนึ่งให้ชิงเจียนเงินเหรินด้วยสองมือ “นี่คือข้อควร
ระวังอื่นๆ ของวิชาเซ็มวิหคบรรเลง ยังมีอีกหลายเรื่องที่ยัง
ไม่ทันได้หารือกัน แต่ข้าเขียนไว้ในนี้หมดแล้ว หากมีโอกาส
พวกเราจะพาเซ็งเออร์กลับมาเยี่ยมเจ้าค่ะ”

ชิงเจียนเงินเหรินรับสมุดไป เพียงพยักหน้าเจี๊ยบ ๆ
เท่านั้น

จิ่งอวี๋ จางหลี่ ฮั่วเย่ชิง และเหล่าองค์กรที่อยู่นอกประตู
เตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว

เซี่ยวชวี่กับผู้จิวินหลันทำความเคารพชิงเจียนเงินเหริน
สุยชินเงินเหริน และเซี่ยเงินเหยียนอีกครั้ง “หากมีเรื่องใดก็ไป
เมืองหวยจิงได้ พวกเราย่อมได้พบกันอีก”

“แล้วพบกันใหม่” พวกเซี่ยเงินเหยียนก็ทำความเคารพ
ตอบอย่างจริงจังเช่นกัน

ณัฐจินหลันอุ้มห่อผ้าเดินมาถึงกลางลานเรือน ลมเดือน
สลับเย็นอยู่บ้าง นางขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ แต่เพราะอีกฝ่าย
เป็นคนที่ฮ้องเต้ส่งมา จึงไม่สะดวกจะพูดมาก เพียงขึ้นรถม้า
ไปเจียบๆ

เจ้าเวียนกล่าวอย่างนอบน้อม “พระชายาโปรดระวังด้วย
องค์ชายใหญ่เชิญขอรับ”

เซียวชวีขึ้นไปนั่งบนรถม้าก่อนจะปล่อยม่านกันลมลง

เจ้าเวียนถอนหายใจราวกับเพิ่งทำภารกิจใหญ่สำเร็จ
จากนั้นรีบเร่งขบวนให้ออกเดินทางจากเขาชิงเจี้ยนด้วยความ
เร็วที่สุด

**นับตั้งแต่ฮ้องเต้จึงหย้ายเมืองหลวงมาที่นี่ ผู้คนก็ค่อยๆ
ลืมนั่นชื่อเมืองหวยจึงไป บัดนี้ต่างเรียกขานกันว่าเมืองหลวง**

หลังพระราชวังสร้างเสร็จ นอกจากเหล่าผู้อาวุโสใน
ราชวงศ์ที่พำนักอยู่ ณ ‘สะพานเซียน’ มานาน บรรดาพระญาติที่
อายุน้อยกว่า รวมถึงพระญาติฝ่ายมารดา ก็ทยอยย้ายมาที่นี่

ชั่วเวลาหนึ่ง ราคาที่ดินและข้าวของในเมืองหลวงจึงพุ่งสูงขึ้นตามกัน รุ่งเรืองยิ่งกว่าครั้งก่อนเสียอีก

ผ่านไปเกือบครึ่งปี ผู้คนค่อยๆ ลืมเลือนเรื่องตระกูลไช่รวมถึงเรื่องของเซียวชวีชื่อจื่อกงชินอ่องกับ ‘หมอเทวดาน้อย’ เช่นกัน

มีเพียงคนบางกลุ่มที่มักดื่มสุราเซียนเท่านั้นที่บางครั้งเมื่อนึกถึงโฉมงามผู้นั้นขึ้นมา ก็ยังแอบรำลึกถึงอยู่บ้าง

ทว่านักเล่นนิทานในโรงน้ำชาที่มักจับประเด็นเหตุการณ์ปัจจุบันได้เก่งที่สุด กลับไม่มีใครกล้านำเรื่องของสามิภรรยาผู้นี้ออกมาเล่า

อย่างไรเสีย ผู้ที่พวกเขาล่วงเกินก็คือตระกูลไช่ ส่วนองค์ชายหยกยามนี้กำลังมีอำนาจโดดเด่น ไม่มีใครเทียบได้ ไม่แน่ว่าคนรุ่นหลานของตระกูลไช่อาจมีฮ้องแต่ขึ้นมาอีกองค์ ใครจะกล้าไปทำให้คนตระกูลไช่ไม่พอใจในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้เล่า

องค์ชายหยกพาผู้ติดตามกลุ่มหนึ่งมายืนอยู่หน้าประตูใหญ่ของร้านสุราเซียน เขากอดอกมองคนบนขั้นบันไดก่อน

แค้นเสียงเย็นกล่าว “อะไรกัน ช่วงนี้คุณชายฟู่ว่างเกินไปหรือ
เจ้าไม่ตั้งใจทำงานที่เสด็จพ่อมอบหมาย แต่กลับมาปักหลักอยู่
ที่นี่ทั้งวัน รวากับสุนัขเฝ้าประตู คอยเฝ้ากิจการของฉู่จวินหลัน
นางแพศยาต่ำช้านั้น ข้าองค์ชายผู้นี้ไม่รู้มาก่อนเลยว่าที่แท้
คุณชายฟู่ก็เป็นพวกหลงรักฝังใจเช่นกัน”

ฟู่จื่อเหิงสวมอาภรณ์สีขาว บนใบหน้าหล่อเหลางดงาม
ไร้ผู้เทียบระดับรอยยิ้มบาง เขาเอ่ยเสียงเบา “องค์ชายหกมี
ราชกิจมากมาย ท่านอย่ามาเสียเวลากับข้าที่นี่เลย ท่านควร
ตั้งใจทำงานที่ฝ่าบาททรงมอบหมายให้ดีถึงจะถูกขอรับ”

“เรื่องของข้าต้องให้คนไร้ตำแหน่งมายุ่งแล้วหรือ”

สิ้นเสียงองค์ชายหก ผู้ติดตามรอบกายเขาก็พากัน
หัวเราะลั่น

ฟู่จื่อเหิงขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้าแล้วหมุนกาย
เดินเข้าไปในโถงใหญ่ของร้าน

องค์ชายหกรับเดินตามเข้าไป น้ำเสียงที่กล่าวแผ่ว
เย้ยหยันหลายส่วน “อย่างไร นักปราชญ์ฟู่ไม่พอใจกับสิ่งที่ข้า
พูดหรือ ดูอาภรณ์ที่เจ้าสวมสิ จู้ๆ ผู้คนล้วนกล่าวว่าคุณชายฟู่

มารัก แต่ที่ข้าเห็น เจ้ากลับนับว่าหลงรักฝังใจนัก นางแพศยา
นั้นตายไปนานแล้ว แต่เจ้ายังสวมชุดขาวไว้ทุกข์ ทั้งยังดูแล
กิจการที่นางแพศยาผู้นั้นทิ้งไว้ หากคุณชายฟูยินดี ข้าก็ไม่
รังเกียจจะช่วยให้เจ้ามีชื่อเสียงโด่งดัง หากนักเล่านิทานมา
ประกาศการกระทำของเจ้าให้เลื่องลือไปทั่ว นี่ถึงจะสอดคล้อง
กับวิถีปกติของคุณชายฟูมิใช่หรือ”

ฟูจื่อเหิงหันกลับมา หัวเราะเบาๆ ก่อนย้อนถาม
“องค์ชายหกกำลังล้าพองใจ คงไม่ใส่ใจแล้วกระมังว่าจะมีผู้ใด
เขียนบทความประณามอะไรอีก”

เมื่อองค์ชายหกนึกขึ้นได้ว่าฟูจื่อเหิงถนัดสิ่งใดที่สุด
สีหน้าก็แข็งค้างไปทันที บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเย็นชาอำมหิต
“คุณชายฟูคงไม่ได้คิดจะสอบติดในชาตินี้แล้วกระมัง ปีนี้
เสด็จพ่อทรงเปิดการสอบรอบพิเศษ แม้แต่พี่ชายของนาง
แพศยานั้นยังสอบได้ตำแหน่งทันฮวา แต่เจ้ากลับยังสอบไม่ติด
ช่างน่าเวทนาเสียจริง”

“เรื่องนี้ไม่รบกวนองค์ชายหกต้องใส่ใจ หากองค์ชายหก
มีธุระก็เชิญตามสบายเถิด”

ฟุจื่อเหิงหมุนกายเข้าไปยังห้องด้านใน ทิ้งองค์ชายหกไว้ในโถงใหญ่เพียงลำพัง

องค์ชายหกซึ่งหน้าเขียวคล้ำสดกกลิ่นหอมของสุราเชียนที่อบอวลไปทั่วโถงใหญ่ ก่อนยกเท้าถีบโต๊ะบัณูชื้ออย่างแรง แต่กลับไม่ให้สะเทือนไปถึงไหสุรา

เพราะนับตั้งแต่ฮ่องเต้จึงหงโปรดสุราเชียน ราคาสุราชนิดนี้ก็ถูกปั่นให้สูงขึ้นกว่าเดิม คนทั่วไปถึงมีเงินก็เชื่อว่าหาตัวสุราได้ หากทำให้สุราเสียหายจริงๆ สักหนึ่งหรือสองไหเกรงว่าต้องใช้เงินก้อนใหญ่จึงจะชดใช้ไหว

เขามีเงิน แต่ไม่จำเป็นต้องเอามาเสียตรงนี้!

องค์ชายหกเดินออกจากประตูไปด้วยสีหน้ามืดครึ้ม

เหล่าผู้ติดตามจึงรีบก้าวตามไป

“องค์ชาย ฟุจื่อเหิงผู้นี้หยิ่งผยองเกินไปแล้ว เป็นเพียงบัณฑิตตัวเล็กๆ แต่กลับกล้าต่อต้านท่านเช่นนี้”

“นั่นสิขอรับ ได้ยินว่าเขาเลี้ยงดูคนชราและเด็กไว้ไม่น้อย มีผู้คนไม่น้อยชื่นชมว่าเขาเมตตา เอาชื่อเสียงดีๆ เข้าตัวเอง

หมด ช่างเจ้าเล่ห์จริง ๆ มีผู้จุดไฟเผาร้านนี้ของเขา ดูซิว่าเขา
ยังจะใช้อะไรมาสร้างชื่อเสียงอีก!”

องค์ชายหกชะงักเล็กน้อย ก่อนเอ่ยเสียงเบา “นับว่าเป็น
วิธีที่ไม่เลว”

เหล่าผู้ติดตามสบตากัน พลันเข้าใจกันในทันที

ต่อให้องค์ชายหกไม่ได้เอ่ยอะไรเพิ่ม พวกเขาก็วางแผน
ไว้นใจเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 698 พี่ใหญ่กลับมาแล้ว

องค์ชายหกเดินกลับจวนของตน ทว่าเมื่อผ่านถนนสายหลัก ก็เห็นขบวนขบวนหนึ่งเคลื่อนมาจากระยะไกล

เขาหยุดฝีเท้า กระชับเสื้อคลุมบนไหล่เล็กน้อย เพ่งมอง อยู่ครู่หนึ่งจึงเห็นคนขององค์รัชสี้อแพรเดินนำรถม้าคันใหญ่ สองคันมา

“องค์ชายหก ไม่รู้ว่าผู้ใดอยู่บนรถกันแน่ขอรับ”

“นั่นสิขอรับ ช่วงนี้จ้าวเจียนได้รับความไว้วางพระทัย จากฝ่าบาท ไม่แน่ว่าอาจออกไปทำราชกิจอะไรอีกแล้ว”

ถึงแม้องค์ชายหกจะตำหนิคนข้างกายอย่างขอไปทีว่า “พูดมาก” แต่ในใจกลับเริ่มสงสัยเช่นกัน คนที่ถึงขั้นต้องรบกวน ผู้บัญชาการองค์รัชสี้อแพรนำคนคุ้มกันจะเป็นคนเช่นไร

“ได้ยินว่าจ้าวเจียนออกไปหนึ่งเดือนกว่าแล้วหรือ”
องค์ชายหกพึมพำกับตนเอง

เหล่าผู้ติดตามรีบพยักหน้าตอบทันที “ใช่ขอรับ ไม่รู้ว่าไปทำอะไร”

ขบวนรถม้าผ่านหน้าองค์ชายหกและคนอื่นๆ มุ่งตรงไปทางวังหลวง องค์ชายหกหรีดาคมกริบลงเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า “เช่นนั้นก็เข้าวังไปดูสถานการณ์สักหน่อยแล้วกัน”

“ยังเป็นองค์ชายที่ทรงเฉลียวฉลาด”

“การที่องค์ชายเข้าวังมิใช่เรื่องสมเหตุสมผลอยู่แล้วหรือขอรับ”

เหล่าผู้ติดตามรีบประจบประแจงทันที

องค์ชายหกพลันได้ใจ ก่อนจะรีบหมุนกายเดินไปทางวังหลวงในทันที

ขณะเดียวกัน ภายในรถม้า ฉู่จวินหลันอุ้มเซียวหฺรูเซิง เอนพิงหมอนใบใหญ่ ทั้งสามคนคลุมผ้าห่มอุ่นผืนเดียวกัน อีกทั้งเซียวชวียังจับเท้าซึ่งเย็นเล็กน้อยของฉู่จวินหลันคอยให้ความอบอุ่นตลอด

“ใกล้ถึงแล้ว” เมื่อได้ยินเสียงจอบแจอีกทีกนอกรถม้า
ฉูจวินหลันก็ถอนหายใจเบาๆ “ผู้บัญชาการจ้าวเร่งเดินทาง
รีบร้อนเสียจนไม่มีเวลาได้ดูอะไรระหว่างทางเลย”

เซียวชวียิ้มกล่าวว่า “ตอนนี้อากาศหนาวแล้ว ข้าเองก็กังวล
ว่าเซิงเอ๋อร์จะหนาวจนป่วย เดินทางเร็วสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน”

เซียวชวีพูดพลางหยิบตุ๊กตาเสื้อตัวเล็กไปหยอกล้อ
บุตรชาย เซียวหฺรฺเซิงเบิกดวงตาโตดูจ้องน้อมมองเสื้อน้อย
ก่อนที่ริมฝีปากเล็ก ๆ นั้นจะยิ้มออกมา

ฉูจวินหลันก็ยิ้มพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าช่วยเช็ดปากให้
บุตรชาย

“เรียนองค์ชายใหญ่ ยามนี้ใกล้ถึงประตูวังแล้ว ฝ่าบาท
มีรับสั่งให้ท่านรออยู่บนรถม้าก่อน ผู้น้อยจะเข้าไปทูลให้ชัดเจน
แล้วค่อยมาเชิญท่านเข้าไปขอรับ” จ้าวเฉียนที่อยู่บนรถม้า
กล่าว

เซียวชวีจึงตอบ “ผู้บัญชาการจ้าวไปจัดการเถิด”

จ้าวเจียนรับคำ พกป้ายประจำตัวกับป้ายคาดเอวของ
องค์กรksesื่อแพรเข้าไปในวัง

รถม้าที่ฉู่จวินหลันกับเซียวชวี่นั่งอยู่จึงจอดอยู่ตรงข้าง
กำแพง

ยามนี้ ฮ่องเต้จึงหรงกำลังหารื้อกับขุนนางใหญ่หลายคน
อยู่ในห้องทรงพระอักษร เมื่อได้ยินขันทีเข้ามาทูลว่าจ้าวเจียน
กลับมาแล้ว พระองค์ก็รีบยกมือห้ามการสนทนาของทุกคนแล้ว
กล่าวว่า “ให้เข้าเฝ้า”

อัครเสนาบดีหลายคนกับขุนนางจากกรมต่าง ๆ
เห็นดังนั้นต่างถอยไปยืนด้านข้างเจียบ ๆ

ผ่านไปเพียงครู่เดียว จ้าวเจียนซึ่งสวมชุดคลุมแขนแคบ
สีดำสนิท ทั้งร่างยังหอบเอาความเย็นจากลมเหนือเข้ามาด้วย
ก็รีบก้าวเข้ามา ก่อนจะคุกเข่าข้างหนึ่งคารวะ

“ทูลฝ่าบาท กระหม่อมไม่ทำให้พระองค์ทรงผิดหวัง
ได้ตามหาองค์ชายใหญ่กลับมาจากแดนตะวันตกเฉียงเหนือ
แล้วพะย่ะค่ะ ยามนี้องค์ชายใหญ่ พระชายา และพระราชนัดดา
องค์ที่หกอยู่ที่นอกประตูวังพะย่ะค่ะ”

“หืม” ฮ่องเต้จิ่งหงลุกพรวด หัวเราะเสียงดัง “ดี ๆ กลับมาก็ดีแล้ว!”

อื้อวี้ให้เจ้ากรรมกรรมขุนนางสีหน้าเปลี่ยนจากตกตะลึงเป็นยินดีในชั่วพริบตา “ฝ่าบาท องค์รักษ์เสื่อแพรตามหาองค์ชายใหญ่ซึ่งหายสาบสูญไปในปีนั้นเจอแล้วหรือพะยะคะ”

“ถูกต้อง”

ฮ่องเต้จิ่งหงเดินกลับไปกลับมาอยู่ในตำหนัก ความยินดีปรากฏชัดเจนเก็บไม่อยู่ “หลังจบศึกกับแคว้นเป่ย์หมานครั้งนั้นเหยียนเอ๋อร์ก็หายสาบสูญ ผ่านมาหลายปีเช่นนี้ เราคิดไม่ถึงว่าเหยียนเอ๋อร์จะยังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังแต่งภรรยาที่มีบุตรแล้วด้วย”

เหล่าขุนนางกดความตกตะลึงไว้ แล้วพากันคารวะฮ่องเต้จิ่งหงด้วยความยินดีปรีดา

“ฝ่าบาททรงพระบารมีสูงเทียมฟ้า องค์ชายใหญ่เป็นผู้มีบุญ สวรรค์ย่อมคุ้มครองพะยะคะ!”

ฮ่องเต้จ้งหยังยืมพลางสั่ง “ไปจวนองค์ชายรองแล้วเรียก
เจ้ารองมา รวมถึงเจ้าสาม เจ้าห้า เจ้าหก เจ้าเก้าด้วย บอกให้
ตามเราไปปรับเปลี่ยนเออร์กลับวังพร้อมกัน”

“พะยะค่ะ”

หลี่เต๋อฝางขันทีใหญ่ยืมพลางการวะ แล้วรีบไปจัดการ
ตามรับสั่งทันที

เหล่าขุนนางต่างขานรับ ทว่าในใจกลับตกตะลึงมากขึ้น

ดูท่าองค์ชายใหญ่ผู้นี้จะมีฐานะสูงส่งยิ่งในพระทัยฮ่องเต้
ถึงกับต้องให้องค์ชายทั้งหลายและเหล่าขุนนางไปรับพร้อมกัน
ทั้งฮ่องเต้ยังจะเสด็จไปด้วยพระองค์เอง

โอรสองค์โตเป็นบุตรสายตรงของฮองเฮาองค์ก่อน
เป็นพี่น้องร่วมมารดากับองค์ชายรอง บัดนี้เป็นเช่นนี้แล้ว
วันหน้าผู้ใดจะได้เป็นรัชทายาทก็ยังมีอาจสรุปได้

ในนี้มีทั้งผู้ใกล้ชิดตระกูลไซ่ และผู้ที่อยู่ฝ่ายองค์ชายรอง
พวกเขาดำรงเริ่มครุ่นคิดกันไปคนละทาง

ภายในจวนองค์ชายรอง เมื่อองค์ชายรองได้ยืนยันว่า
ฮ่องเต้จึงหงมีรับสั่งให้องครักษ์เสื่อแพรตามหาองค์ชายใหญ่ที่
หายสาบสูญไปหลายปีซึ่งทุกคนล้วนคิดว่าสิ้นชีพไปแล้วกลับมา
ได้ องค์ชายรองก็ทำถ้วยชาว่างหล่นแตกกระจายเต็มพื้นในทันที

ยามนี้เขาเป็นทั้งโอรสสายตรงและเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุด
ชอบธรรมยิ่งกว่าเจ้าhek แต่เมื่อพี่ใหญ่ที่แทบไม่เหลือเค้า
ในความทรงจำผู้นั้นกลับมา เขาก็ไม่ใช่โอรสสายตรงองค์โต
อีกต่อไป!

องค์ชายรองกัดฟันกรอดก่อนทูปโตะเล็กข้างกาย
อย่างแรง

ครั้นองค์ชายหกมาถึงประตูวัง เห็นรถม้าที่จอดอยู่ตรง
กำแพงวังมีองครักษ์เสื่อแพรเฝ้าอยู่ด้านข้างก็อดสงสัยไม่ได้
ทว่าไม่ได้เข้าไปถาม เพียงแต่มุ่งหน้าไปยังห้องทรงพระอักษร
ทันที

ทว่ายังเดินไปได้ไม่ถึงไหน ก็ได้ยินข่าวว่าฮ่องเต้จึงหง
หาองค์ชายใหญ่พบแล้ว

“องค์ชายใหญ่? ไม่ใช่ว่าตายไปนานแล้วหรือ”

คราวนี้เขาจึงเข้าใจแล้วว่าคนที่จ้าวเจียนพากลับมาคือ
ผู้ใด ในใจยอมอดว่าอุ่นไม่ได้

หนึ่งชั่วยามต่อมา ฮ่องเต้จึงหึ่งเสด็จออกจากห้อง
ทรงพระอักษรท่ามกลางการห้อมล้อมของเหล่าขุนนาง องค์ชาย
และองครักษ์ ก่อนที่กลุ่มคนขนาดใหญ่นี้จะตรงไปยังประตูวัง
ทันที

ประตูใหญ่ของวังหลวงเปิดกว้าง จ้าวเจียนก้าวไปข้าง
รถม้าแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม “เรียนองค์ชายใหญ่ พระชายา
ฝ่าบาท องค์ชายทั้งหลาย และขุนนางจากกรมต่างๆ เสด็จและ
มารับพวกท่านด้วยตนเอง พวกท่านรีบลงจากรถม้าเถิดขอรับ”

ฉูเจินหลันกับเซียวชวีที่อยู่ในรถม้าสบตากัน ก่อนจะยิ้ม
ออกมาพร้อมกัน

ฉูเจินหลันเอ่ยเสียงเบา “ข้าอยากเห็นหน้ากว่าองค์ชายหก
จะมีสีหน้าเช่นไร”

พูดแล้วจึงลงจากรถม้าตามหลังเซียวชวี

ฮ้องเต้จั่งหงทรงยี่นอยู่ด้านหน้า กลุ่มคนมากมายยืน
เรียงรายอยู่หน้าประตูวัง เหล่าองค์ชายและขุนนางที่ยืนอยู่
ด้านหลังฮ้องเต้จั่งหงต่างอดยี้ดคอมองสถานการณ์ตรงหน้า
ไม่ได้

พวกเขาเห็นบุรุษร่างสูงโปร่งในเสื้อคลุมขลิบขนสีดำ
ลงจากระถม้าจากไกลๆ บุรุษผู้นั้นหันกลับไปประคองสตรีผู้สวม
ผ้าคลุมสีแดงสดลงมา ในอ้อมแขนของสตรียังอุ้มทารกในห่อผ้า
ไว้ด้วย

ครั้นคนทั้งสองหันกายกลับมาพร้อมกัน ทุกคนในที่นั้น
ล้วนตกตะลึงไปทันที

องค์ชายรองเบิกตากว้าง

องค์ชายหกกับองค์ชายเก้ายังตกตะลึงจนอ้าปากค้าง

ฉินอ๋องกับองค์ชายห้าต่างยากจะปกปิดความตกตะลึง
บนใบหน้า แต่ไม่นานก็รีบก้มหน้าปิดบังอารมณ์ของตน

นี่นับเป็นองค์ชายใหญ่ที่ใดกัน

นี่มิใช่เซียวซวี ลูกชู้มันหรือ!